

ЛАФКАДИО ХЪРН ПОГРЕБАНАТА ТАЙНА

Превод от английски: Мария Демот, 1989

chitanka.info

Много отдавна живял в провинция Тамба богат търговец на име Инамурая Генсуке. Той имал дъщеря О-Соно. И тъй като тя била много умна и красива, търговецът си казал, че ще е жалко да я остави само с образованието, което можели да ѝ дадат селските учители, и като я поверил на грижите на свои доверени слуги, изпратил я в Киото да усвои светските познания и обноски, на които се учили девойките от столицата. След като завършила учението си, О-Соно се омъжила за приятел на семейството — търговец на име Нагарая, и живяла щастливо с него близо четири години. Родило им се и момченце. Ала на четвъртата година от сватбата О-Соно заболяла и умряла.

В нощта след нейното погребение малкият ѝ син казал, че майка му се е върнала и е в стаята на горния етаж. Тя му се била усмихнала, но не го заговорила и той се уплашил и избягал. Няколко души веднага се качили горе, в бившата стая на О-Соно, и с ужас разпознали на светлината на кандилцето пред семейния олтар силуета на покойната. Тя като че стояла пред *тансу* — скрина, в който все още лежали накитите и дрехите ѝ. Главата и раменете ѝ се виждали съвсем отчетливо, но от кръста надолу фигурата изтънявала и почти се губела. С една дума, изглеждала като незавършено отражение на О-Соно и била прозрачна като сянка във водата.

Близките ѝ се уплашили и побързали да напуснат стаята. А долу взели да обсъждат какво да правят. Свекървата на О-Соно казала:

— Всяка жена е привързана към някои свои дребни вещи. А О-Соно не правеше изключение. Може би е дошла да им се порадва. Много покойници биха го направили, ако вещите им не са предадени в местния храм. Ето защо, ако подарим на храма кимоната и поясите на О-Соно, духът ѝ навярно ще намери покой.

Всички се съгласили, че трябва да направят това час по-скоро. И така, на другата сутрин опразнили чекмеджетата на скрина и отнесли в храма накитите и дрехите на О-Соно.

Но през нощта тя пак дошла и пак гледала втренчено към скрина. Дошла и на следващата, и на по-следващата нощ, и така всяка нощ, докато къщата не се превърнала в обител на страха.

Тогава свекърва ѝ отишла в храма, разказала всичко на настоятеля и го помолила за съвет. Храмът принадлежал на сектата

Дзен, а настоятелят бил учен и мъдър старец, известен с името Дайген Ошо. Той я изслушал и казал:

— Трябва да има нещо, което не й дава покой. Нещо в скрина или край него.

— Но ние изпразнихме всички чекмеджета — отвърнала старата жена. — В скрина не остана нищо.

— Добре — казал Дайген Ошо, — довечера ще дойда у вас, ще бдя в тази стая и ще видя какво може да се направи. А вие се разпоредете никой да не влиза, докато съм вътре, освен ако не повикам.

След залез-слънце Дайген Ошо отишъл в дома на покойната и намерил стаята й готова за бдението му. Той останал сам и зачел свещените сутри. До часа на Плъха^[1] не се случило нищо. После силуетът на О-Соно внезапно се очертал пред скрина. По лицето и се четял копнеж, а очите й били вторачени в скрина.

Дайген Ошо произнесъл свещените слова, които се препоръчвали за такива случаи, и се обърнал към силуета с посмъртното име — *каймьо*, на О-Соно:

— Тук съм, за да ти помогна. Навярно в този скрин има нещо, което не ти дава покой. Да го намеря ли вместо теб?

Сянката кимнала леко, сякаш в знак на съгласие, и настоятелят станал и отворил най-горното чекмедже. Било празно. Той отворил едно след друго и второто, и третото, и четвъртото, претърсил ги, погледнал внимателно и зад, и под тях, но не открил нищо. А силуетът гледал все така вторачено и с копнеж. „Какво ли може да иска?“, запитал се настоятелят. Неочаквано му хрумнало, че може да има нещо, скрито под хартиите на дъното на чекмеджетата. И пак отворил първото — нищо. Във второто и третото — също. Но под хартията, с която било постлано четвъртото, Дайген Ошо открил писмо.

— Това ли не ти даваше покой? — попитал той.

Жената-силует се обърнала към него, а плахиет й поглед не се откъсвал от писмото.

— Да го изгоря ли вместо теб? — попитал отново Дайген Ошо.

Тя му се поклонила ниско.

— Ще го изгоря в храма още на сутринта — обещал той. — И никой няма да го прочете. Никой освен мен.

Нощта си отивала, когато настоятелят напуснал стаята. Долу всички го чакали с нетърпение.

— Не се безпокоите — казал им той. — Тя няма да се появи повече.

Така и станало.

Дайген Ошо удържал на думата си и изгорил писмото. Било любовно писмо, което О-Соно получила по време на учението си в Киото. Но само настоятелят знаел съдържанието му и тайната била погребана с него.

---

[1] От 0 до 2 часа след полунощ. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.